

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **V. V. T.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2024, č. j. 20 A 19/2024-56, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud ve shora uvedené věci obdržel dne 7. 8. 2024 blanketní kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti v záhlaví označenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2024, č. j. CPR-16153-4/ČJ-2024-930310-V243 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[2] Napadeným rozhodnutím žalovaný zčásti změnil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 13. 2. 2024, č. j. KRPA-220800-33/ČJ-2023-000022-SV, o uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to tak, že počátek doby (2 let), po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven od okamžiku, kdy cizinec vycestuje z území členských států, nikoliv od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování.

[3] Součástí kasační stížnosti byl také návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“); tento návrh stěžovatel doplnil podáním ze dne 20. 8. 2024, které Nejvyšší správní soud obdržel téhož dne.

[4] Návrh na přiznání odkladného účinku stěžovatel ve shora uvedeném doplnění odůvodnil tak, že pokud by kasační stížnosti nebyl odkladný účinek přiznán, byl by stěžovatelův případný úspěch ve věci jen formální. Přiznání odkladného účinku je tak prostředkem, jak dosáhnout toho, aby byla ochrana veřejných subjektivních práv

stěžovatele včasná a spravedlivá. Zároveň stěžovatel zdůraznil, že si je vědom judikatury, podle které obecně jeho zájem na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti a právo být v kontaktu s advokátem nemůže být důvodem pro přiznání odkladného účinku, aniž by byl specifikovány další individuální okolnosti. Stěžovatel proto upozornil, že na území České republiky pobývá již od roku 1995 a vytvořil si zde silné vazby, naproti tomu vazby na zemi původu za tuto dobu značně oslabily. Dále stěžovatel uvedl, že je biologickým otcem tří občanů České republiky, a sice F. Z., D. Z. a K. Z., a je tedy blízkým rodinným příslušníkem dvou nezletilých občanů České republiky. Proto je nutné jej považovat za blízkého rodinného příslušníka občana Evropské unie. Stěžovatel sice není uveden v rodném listu svých synů, odkázal však na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které i biologické rodičovství představuje rodinný vztah (viz blíže rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 9. 2021, č. j. 1 Azs 18/2021-48). Byť si je stěžovatel vědom specifčnosti své rodinné situace, má za to, že je povinností správních orgánů zabývat se posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Zájem dětí by měl být středobodem všech úvah při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku. Stěžovatelovo vycestování by vzhledem k odloučení od jeho dětí představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života a bylo by v rozporu s nejlepšími zájmy dětí. Zároveň přiznání odkladného účinku považuje za klíčové ve vztahu k jeho procesním právům v řízení.

[5] Žalovaný ve vyjádření ze dne 23. 8. 2024 k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedl, že s jeho přiznáním nesouhlasí. Právo cizince na spravedlivý proces nemůže být obecným nástrojem pro legalizaci jeho dalšího pobytu na území České republiky. Stěžovatel nerespektoval svou povinnost vycestovat poté, co mu bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu. Podle žalovaného by tak přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, kterým je to, aby se na území České republiky zdržovali pouze cizinci dodržující právní předpisy. Nadto, aby bylo rozhodnutí o správním vyhoštění účinným opatřením, musí jeho účinky nastat co nejdříve po spáchání protiprávního jednání.

[6] V souladu s § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Přiznání odkladného účinku je tak mimořádným institutem, kterým jsou před meritorním rozhodnutím o kasační stížnosti prolomeny právní účinky pravomocného rozhodnutí městského soudu, na které je třeba nahlížet jako na zákonné a věcně správné až do jeho případného zrušení zákonným postupem. Odkladný účinek by tak měl být přiznáván jen v ojedinělých případech za splnění výše vymezených podmínek § 73 odst. 2 s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud však po zhodnocení důvodů uvedených stěžovatelem a okolností projednávané věci dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v této věci splněny.

pokračování

[9] Nejvyšší správní soud v první řadě posuzoval splnění podmínky nepoměrně větší újmy na straně stěžovatele ve srovnání s újmou, která by hrozila jiným osobám.

[10] Žaloba proti správnímu vyhoštění má v souladu s § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ze zákona odkladný účinek, což ovšem neplatí v případě kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud tak může odkladný účinek přiznat, pokud jsou naplněna výše vymezená kritéria. I když odkladný účinek ve věcech přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění bývá přiznáván, s ohledem na skutečnost, že zákonodárce na rozdíl od žaloby kasační stížnosti ze zákona odkladný účinek nepřiznal, není na místě přiznávat odkladný účinek v těchto věcech vždy automaticky, když o něj stěžovatel požádá. Tento závěr zaujal Nejvyšší správní soud už např. v usnesení ze dne 29. 5. 2019, č. j. 8 Azs 147/2019-22.

[11] Jak v návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvádí sám stěžovatel, nelze zájem na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti a na kontakt s advokátem považovat bez dalšího za důvod pro vyhovění návrhu na přiznání odkladného účinku. K těmto okolnostem by tak musely přistoupit další důvody týkající se právě rodinného a soukromého života, což stěžovatel ve svém návrhu reflektuje a tyto důvody tvrdí.

[12] Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že je vždy potřeba hodnotit individuální okolnosti jednotlivých řešených případů. Při posuzování stěžovatelova návrhu tak v této věci vycházel z konkrétních okolností jeho života, které vyšly najevo v předchozích řízeních.

[13] V první řadě tak Nejvyšší správní soud vyšel ze skutečnosti, že stěžovatelova námitka týkající se biologického otcovství tří občanů České republiky zůstala v průběhu správního řízení i řízení před městským soudem v rovině pouhého tvrzení bez jakékoliv relevantní opory. Stěžovatel naopak zdůrazňuje, že si je vědom toho, že není zapsán jako otec těchto dětí v žádných právně relevantních dokumentech. Zároveň neprokázal ani žádnou snahu o sjednocení současného právního stavu se stavem skutečným (např. iniciací řízení o určení otcovství). Nejvyšší správní soud také vzal v potaz informace, které žalovaný získal od orgánu sociálně právní ochrany dětí. Z jeho zprávy vyplynulo, že stěžovatel nebyl schopen odpovědět na základní otázky týkající se života dětí, u nichž tvrdí, že je jejich biologickým otcem. Stěžovatel např. nevěděl, jakou školu tyto děti navštěvují, jakého mají lékaře, ani jak tráví svůj volný čas. Za klíčovou považuje Nejvyšší správní soud stěžovatelovu zmínku o tom, že tyto děti byly v době šetření orgánu sociálně právní ochrany dětí právě v zemi původu stěžovatele, tedy ve Vietnamu, kde údajně také chodí do školy. Byť tuto okolnost obecně v napadeném rozsudku zmiňoval také městský soud, stěžovatel se vůči tomuto nijak nevymezil, ani nezmínil, že by např. došlo ke změně těchto okolností. Samo o sobě pak neobstojí ani stěžovatelovo tvrzení, že již na území České republiky pobývá téměř 30 let, neboť důvodem pro zrušení jeho trvalého pobytu bylo, že stěžovatel mimo toto území pobýval přibližně 6 let, a to právě v zemi původu.

[14] Nejvyšší správní soud se tedy zabýval dopady rozhodnutí do stěžovatelova života, který tvrdil, že by odloučení od jeho dětí představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, s čímž se však zdejší soud s ohledem na vymezené skutkové okolnosti neztotožnil. V první řadě stěžovatel nijak neprokázal, že by se svými biologickými dětmi např. byl v pravidelném kontaktu, nadto dle jeho tvrzení tyto děti navštěvují školu ve Vietnamu a lze tedy předpokládat, že v jeho zemi původu tráví

podstatnou část roku, proto žádné odloučení ani nelze očekávat. Jak již bylo uvedeno také výše, samotné právo stěžovatele na osobní účast v řízení a na kontakt s advokátem nelze považovat za dostatečný důvod pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Navíc v současné době může být stěžovatel se svým zástupcem v kontaktu i distančním způsobem.

[15] Za dané situace Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel neprokázal naplnění podmínky vzniku nepoměrně větší újmy jakožto první z kumulativních podmínek vyžadovaných pro přiznání odkladného účinku. Nejvyšší správní soud se proto ani nezabýval druhou podmínkou pro jeho přiznání, tj. případným rozporem s důležitým veřejným zájmem, a návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. zamítl.

[16] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že rozhodnutí o přiznání odkladného účinku je dočasné povahy a nijak nepředjímá, jakým způsobem bude o kasační stížnosti meritorně rozhodnuto, což bylo vyplývá také z usnesení zdejšího soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 13. září 2024

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu